

det skulde kunne udrette det allermindste overfor et Angreb af en Stormagt. Som Undskyldning for, at Staten maa gøre de mange Laan i Udlandet, anførte den højtærede Minister, at Københavns Kommune ogsaa laante. Det er sandt nok, men der er den uhyre Forskel mellem Københavns og Statens Laan, at i København anvende vi vore Penge til nyttige og produktive Ting, medens alt det, den højtærede Minister laaner, kastes hen til unyttige Ting, der kun medføre forøgede Udgifter og ikke give den allermindste Indtægt. En slettere Anvendelse af laante Penge kan der ikke godt tænkes. Den højtærede Minister trøster sig med, at Forsvarsudgifterne fordeles over flere Aar. Det er kun en ringe Trøst, naar vi dog alle vide, at vi skulle ud med de 38 Millioner eller 105,000 Kr. daglig til Militærvæsenet. Jeg synes ikke, man mærker til nogen Langsomhed, eller at der tages noget Hensyn til, at Udgifterne skulde fordeles over flere Aar.

Nu mener den højtærede Minister, at de smaa Byer meget vel kunne benyttes til Indkvartering. Han har siden den 6. December fuldstændig skiftet Standpunkt. Det er underligt, at Ministeren ikke kom ind paa den Modsigelse, der her findes til hans tidligere Standpunkt. Han forklarede netop i sin Skrivelse til Finansudvalget, at en Indkvartering hos Borgerne kan ikke finde Sted i de smaa Byer. Han siger nemlig, at „Indkvartering hos Borgerne vil utvivlsomt ikke kunne bringes til Anvendelse paa Grund af Garnisonsbyernes Lidened.“ Men nu mener han, det godt kan lade sig gøre. Har han skiftet Standpunkt, eller er det saaledes, at han indretter sin Politik efter Lejlighed, som det passer sig bedst? Da han ikke kan faa bygget Kaserner, saa maa han se at liste sig frem ad en anden Vej, og han tager derved ikke Hensyn til, at han kommer i den skarpeste Modsigelse med sig selv. Jeg udtalte mig forrige Gang for, at det var rimeligt, at Helsingør fik Lov til at beholde sin Garnison, men jeg udtalte mig slet ikke saaledes, som den højtærede Minister vilde lade skinne igennem, at jeg skulde have udtalt mig. Jeg fandt det netop rimeligt, at Garnisonen blev liggende i en By, hvor der var Kaserner til den, og at man ikke skulde flytte den 1½ Mil ind i Landet, hvor der skulde opføres nye Kaserner, saa meget mere som al den Tale, vi have hørt fra de sagkyndige om, at vi ikke kunne have Garnison i Kystbyerne, ikke har noget paa sig. Det mene de sagkyndige slet ikke noget med. Det sige

de bare, naar det passer dem, men naar det ikke passer dem, kunne de meget godt gaa fra det, saa kunne Garnisonerne meget godt blive i Helsingør og Aarhus. Er der noget, man skal have Tvivl og Mistilid til, saa er det netop den militære Sagskundskab.

Den højtærede Minister sagde, at den Opstilling, jeg havde givet af Militærudgifterne under Højres Regimente og under Venstres, ikke var loyal. Det er let nok at fremsætte en saadan Paastand, og han kan sige mange andre Ting om den, men der er een Ting, han ikke kan sige og ikke sagde, nemlig at den var urigtig, at den var ukorrekt. Thi det er netop den Egenskab, denne Opstilling har, at den er rigtig. Ministeren kan ikke rokke ved et eneste Tal, og hvad han ellers finder paa at sige, bryder jeg mig ikke en Smule om. Det, der har Betydning, er, at denne Opstilling er rigtig.

Jeg skal ikke komme i Strid med den højtærede Minister om Hædersgaven og Guldbryllupsgaverne. Det er Smaating, naar det drejer sig om 19 Mill. Kr. under Højre og 38 Mill. Kr. under det nuværende Ministerium. Det er de to Tal, der skulle bide sig fast i Befolkningen, 19 og 38. Disse Tal give saa klart den Ærlighed og Troskab, som Venstre har vist i Opfyldelsen af sit Program og sine Løfter. For øvrigt finder jeg det fuldt ud forsvarligt at medtage baade Hædersgaven og Guldbryllupsgaverne, thi de ere alene fremkomne ved Militærvæsenet, den ene er til dem, der have deltaget i Trearskrigen, og den anden til de gamle Krigere, der fejre deres Guldbryllup. Denne sidste er vistnok 50 Kr. til hver. Saa sagde Ministeren, at selv om vi gik til Afvæbning, vilde Hædersgaven dog blive ved at løbe. Ja, der er mange Militærudgifter, der ville blive ved at løbe, saaledes alle Militærpensionerne, Invalideunderstøttelser, der er meget, som vi ikke blive af med i en Fart, og som vi selvfølgelig maa finde os i at bære, indtil det Tid efter anden dør bort af sig selv.

De 55,000 Kr. til Fiskeriinspektion har jeg ikke medtaget, men i disse 55,000 Kr. ligger der Militærudgifter, hvor meget eller hvor lidt, tør jeg ikke sige. Der er ingen Mening i at have 4 Marineskibe gaaende i indenrigske Farvande. Det er vist meget lidt, de skulle passe paa Trawlerne, nej, det, de skulle passe paa, er, at der ikke fiskes Undermaalsfisk, og der er ingen Mening i at have Fartøjer paa 27 Mand, der skulle undersøge, om Rødspætten nu har